

de tre Femtedele, og fordi vi have fulgt Kongen i Farens Dage. Vi skulle have Birkeseligheden for os — thi den ligger i Magten og Omstændighederne — men Skinnet skulle vi ikke have. Kongen skal staae for Uoververdenen som den, der af fri kongelig Magtfuldkommenhed har givet den Forsatning, hvorunder vi skulle leve i det sælles Samfund, og voit danste Samfund skulde ikke lide derunder; thi vi skulle beholde for Samfundet de Regler, der engang ere givne i Grundloven selv, og der er nu ingen Tvivl om, at vi skulle beholde dem. Derom have vi i dobbelt Henseende ingen Tvivl, og det er, efter min Overtydning, den væsentligste Fordeel, vi have af, at det nærværende Ministerium er kommen til Roret; derom, siger jeg, have vi ingen Tvivl, efterat Grundlovsfagen atter er reist og behandlet her i Thinget med fuld Fortrosthed til, at Forslaget vil blive til Lov i Staten. Det er bemærket af den sidste ærede Taler — og det er et Hovedpunkt, vi skulle lægge Mærke til — at det er Hovedbeholdelsen imod det foregaaende Ministerium, at det ikke lod det hvilende Grundlovsforslag gaae sin rolige, frie Gang. Det er den eneste Tvivl, der har reist sig hos mig i Henseende til Forordningen af 26de Juli. Men lader os vel lægge Mærke til, at Forordningen lod det staae til os at gjøre et Modforslag; og, dersom det var blevet anerkjendt af Ministeriet, saa er det ganske vist, at vi havde staaet i den Henseende paa samme Standpunkt, som nu; havde vi vundet Tiden dertil, saa havde Forhandlingen i den Henseende været den rette, og medens jeg paa ingen Maade skal friskjende det afgaaede Ministerium for de Misgreb, det har gjort sig skyldig i ved Oplosningen, saa lad os dog ogsaa spørge os selv, hvor megen Anledning vi have givet dertil (Flere Stemmer: Nei! Na!). Ja, det er saa let at sige Nei. Troe ikke de ærede Medlemmer, som sige Nei, at Modparten ogsaa siger Nei med Hensyn til sin Skyld og sin Part? Men lader os staae imellem og spørge: Er det, som er skeet i den opløste Forsamling, det, som pleier at skee i andre Forsamlinger under lignende Omstændigheder? Nei, det er ikke (Jo!). Ja, jeg vil nu ikke opholde mig videre ved

dette Punkt, som ligger udenfor den hele Sag. Altsaa siger jeg: det er den Hovedforandring, som vor Stilling har undergaaet, og idet vi spørge: hvad skulle vi gjøre i dette Dødblik? saa siger jeg, at vi skulle betragte Stillingen som den er, vi skulle see den under de Forudsætninger, som nu ere tilstede, og ikke spørge, hvad var den for Maaneder tilbage. Naar vi betragte den foreliggende Sag og spørge, om vi skulle forfølge den, saa frembyder der sig to forskjellige Synspunkter. Begge have været fremhævede af den sidste ærede Taler, som havde Ordet. Han har først holdt sig til den reent juridiske Betragtningssmaaade: er der skeet et Indgreb i Loven? Skal Loven haandhæves? Skal den politiske Moral finde sin Fylgestjøreelse? Men han har ogsaa opfattet den anden Side af Sagen; han har sagt, at enhver Sag af den Natur maa ogsaa sees fra det politiske Synspunkt, at vi skulle ikke sige her, som vi i Almindelighed sige: her er en Forseelse, en Forbrydelse, her maa komme en Anklage, her maa komme en Dom; men vi skulle spørge: er det nyttigt, at her kommer en Anklage, er det gavnligt, at her kommer en Dom? Og han har selv svaret paa det sidste Spørgsmaal: det vilde kun være nyttigt og kun være gavnligt, forsaavidt det ikke lagde Hindringer iveien for det store Maal, han har sat sig, hurtigt at komme til Sællesforsatningen. Det er altsaa dette Spørgsmaal, som, Sagen seet fra det politiske Standpunkt, vilde ligge for til Afgjørelse. Seer man Sagen fra det andet Standpunkt, fra det reent juridiske, saa er Spørgsmaalet dette: er denne Forbrydelse tilstede? og er den tilstede i en saa utvivlsom Grad, at der med Sandsynlighed vil blive sædret en Dom? Jeg vil berøre denne Side af Sagen først, og jeg vil sige: der er efter min Opfattelse ingen Sandsynlighed for en Dom, og derved er Grunden til Klage svækket. Det ærede Medlem har meent, at man kun ansaae Dommen for usandsynlig, fordi man ansaae vore politiske Institutioner endnu for umodne, for ikke noksom udviklede, eller for ikke at være saaledes udviklede, at vi kunde vente, at den Domstol, der skal tage Sagen under Behandling, vil see den fra det rette Synspunkt og sælde den Dom, som han ellers vilde troe